— Գո՞հ ես, Յովնան, իմ հիւրընկալութենես:

— Մինչեւ երկինք, Տիրուհիս:

— Կը փափագիմ, որ այս օրուան ուրախութիւնը պահես մինչեւ որ զիրար տեսնենք հոս կամ հոն,— ըսաւ իշխանուհին եւ մատը երկիր ու երկինք ցցուց:

— Գիտես թէ մէկ խօսքդ, մէկ ակնարկդ ինձ համար ի՛նչ են, Տիրուհիս:

— Աստուած հետդ լինի, սիրելի Յովնանս:

Եւ ձեռքը երկնցուց. Յովնան ծունկի վրայ համբոյրներով ծածկեց այն սիրելի ձեռքը, եւ իշխանուհին ծռեցաւ՝ իւր ձեռաց մէջ առաւ այդ առիւծի գլուխը եւ ճակտին վրայ համբոյր մը գրաւ եւ հոն թողլով Յովնան գնաց փոքրիկ սենեակին դուռը եւ այս վերջին խօսքերն ըսաւ.

— Վաղն առաւօտ արեւագալին՝ պարսպին վրայ զիս տես վերջին անգամ:— Եւ դուռը գոցեց, անհետացաւ:

Ելաւ Յովնան, սրբեց ուրախութեան արցունքները, առաւ զէնքերը եւ երբ գօտս ելաւ սենեակեն կը վախեր, որ իւր ուրախութիւնն ուրիշները չի կարդան իւր դէմքին վրայ: Այսպէս գնաց նա թեթեւեալ ոտիւք Սմբատաւանի մօտ, եւ ամէնքը կրնային տեսնել իւր ճակատը պարզեալ կնճիռներէն:

Աւելորդ է զրուցել թէ երբ Վասկանուշ երկրորդ առաւօտուն ելաւ վանքին պարսպին վրայ, նշմարեց Ճորոխի հանդիպակաց կողմը մարդ մը ծունկի վրայ, որ կը սպասէր եւ որ զէնքը տեսնելուն թեւերը դէպ իրեն տարածեց: Երկու պտոյտ մ՚ըրաւ իշխանուհին, գլխով այդ վարի մարդն ողջունեց եւ քաշուի ցաւ:

Նոյն երեկոյ Մայր իշխանուհուոյն խնդրակներն եկան եւ իմացուցին թէ արաբացուց ոչ հետք եւ ոչ նշմարանք մնացեր էին Կարսի